

Met lege armen.

Het huurhuis stond al een tijdje leeg tussen de andere die wel bewoond waren, toen er vanuit het niets ineens een koppeltje van middelbare leeftijd opdook. Ze hadden weinig spullen, de verhuizing was in een vloek en een zucht geregeld en ze begonnen zonder enige ophef aan hun leventje in de straat. Christa en Rinus, met een onuitsprekelijke achternaam. Ze waren niet mooi, helemaal niet zelfs, ze zakten bovendien al wat uit richting de vijftig, zij had een knobbelneus en hij een spraakgebrek. Misschien geen succesformule in een nieuwe buurt, maar ze hadden een geheim

waardoor ze een zacht licht verspreidden; door hun niet uit hun ogen weg te denken milde vrolijkheid, hun onderling plezier om alles en om niets, hun innigheid, hun warme interesse in elkaar en iedereen. Over de kleinste dingen waren ze opgetogen, aan alles zat wel iets moois. Hun leven leek één groot, intiem feest en als ze niet zo hartroerend lief en bescheiden waren geweest had hun paradijsje misschien wel als vermanend vingertje aangevoeld voor de minder gelukkige ploeters. Dat Christa en Rinus zonder te verpinken hun zorgzaamheid en luisterend oor ook schonken aan de jeugd uit de buurt mag zonder meer groots worden genoemd, al stond daar jarenlang niemand bij stil.

Tot er op een dag via via, op de één of andere manier in het straatje, en al snel in de halve wijk, bekend raakte dat ze een 18-jarige dochter hadden gehad. Ze was een half jaar voordat haar ouders verhuisden gestorven aan een zeldzame jeugdanker. Rinus en Christa waren na de diagnose begonnen aan een uiteindelijk vijf jaar durende wanhoopstocht over de hele wereld, in het spoor van specialisten en alternatieve genezers die hoopten of zeiden te kunnen helpen. Gaandeweg hadden ze hun luxe gezinswagen, hun tweede auto'tje, hun camper, hun lap grond in het warme zuiden en ten slotte hun huis plus praktijk moeten verkopen om de steeds hoger oplopende rekeningen te kunnen blijven betalen, aangezien ze ook allebei met hun werk waren gestopt (hij had als tandarts, zij als biologe gewerkt). Allemaal voor niets, hun dochter had het niet gehaald. Ze was hun enigst kind geweest.

De buurt kon het niet geloven; Christa noch Rinus had er ooit met een woord over gerept en het drama was hen ook in de verste verte niet aan te zien. Wat ging er soms toch achter de gewoonte voordeuren schuil zonder dat iemand ook maar iets vermoedde. De straat schudde even op haar grondvesten. Maar kennelijk hadden deze twee mensen op een diep niveau samen beslist om na hun ergste nachtmerrie opnieuw te beginnen, om er niet aan stuk te gaan, maar er de kracht uit te halen om zich niets meer te laten ontnemen, geen enkel moment van hun leven. Alles, echt alles waren ze kwijt. Dat besef maakte hen in die periode sterk en rustig; ze hadden niets meer te verliezen en ze maakten van hun 'niets' een nieuwe levensbron.

Twintig jaar later zijn ze er nog steeds; uiterlijk allebei merkwaardig jong gebleven, nog steeds even opgewekt en kneuterig; zij saampjes, knusjes en verliefd. Uitbundig uiting gevend aan hun verrukking om een simpel glaasje wijn, een waxinelichtje, hun terrasje onder de catalpa in hun tuin. Ze luisteren alleen niet zo goed meer naar anderen, draven bij voorbeeld ongeremd door, elkaar steeds enthousiast in de rede vallend om te bevestigen wat de ander zojuist heeft gezegd, over zaken als een kruidenrekje dat ze samen op een ambachtelijk marktje hebben gekocht. Als je vertelt dat je vader is overleden, je kind in het ziekenhuis ligt, of je auto op de eerste dag van je vakantie is gestolen kom je er eigenlijk niet met zekerheid achter of ze je wel hebben gehoord; burens en vrienden zijn welkom als altijd, maar krijgen, hoewel dat feit misleidend vriendelijk is verpakt, geen ruimte meer voor hun eigen verhaal. De krant lezen ze niet, de t.v. staat zelden aan, ze scrabbelen, ze lossen kruiswoordraadsels op, hij vertelt haar zijn vaste mopjes en zij moet er elke keer weer even hard om lachen. Hun wereldje is klein en petieterig geworden, maar vooral veilig; precies op de maat die zij samen gaandeweg hebben geboetseerd. Hand in hand schuifelen ze, voetje voor voetje, de goden bezwerend, richting eindstreep.

Evamaria.

Uit: [*Ze zeggen dat het overgaat*](#) van Johan Maes en Evamaria Jansen, [*Witsand*](#)
Uitgevers 2009

